

politik. Hvis man altsaa vil mobilisere Arbejderne mod os, saa tror jeg, vi ogsaa under Hensyn til den Faktor med Sindsro vil gaa til Valg, og jeg er aldeles ikke enig med det ærede Medlem Hr. Slebsager i, at den nuværende Situation i og for sig ikke skulde opfordre til Valg. Netop den Situation, som belyses af det Lovforslag, vi her behandler, og dettes Mangel paa effektiv Anvendelighed, synes jeg, bidrager i høj Grad til, at man gaar ud og spørger Befolkningen, om Tilliden til Regeringen stadig er til Stede, og jeg skal gentage, hvad jeg nævnte før, da jeg afbrød den højtærede Statsminister, at vi fra vor Side er saa sandt ikke bange, vi ønsker dette Valg hellere i Dag end i Morgen.

Hele denne Forestilling, at man stadig lader, som om dette Lovforslag har generel Anvendelighed, efter at man har drejet Halsen om bevidst paa den generelle Anvendelighed, kom jo til Udtryk i det ærede Medlem Hr. Einer Jensens Indlæg. Til Trods for, at han selv har siddet i Udvalget, dog ikke i Underudvalget, kom han frem med en Meddelelse om en Fabrik, der vilde kunne levere en Maskine billigere, hvis den fik Tilskud efter Loven. Først maa jeg beklage, at dette det første Tilfælde, der møder mig paa min lange søgende og ransagende Vej i denne Sammenhæng, ikke er blevet præsenteret os i Udvalget. Det er nemlig Mangel paa praktiske Eksempler, der har gjort, at vi maatte melde Pas, vi kunde ikke overse Konsekvenserne af Lovforslaget. Men dernæst vil jeg sige til det ærede Medlem, at hvis dette Tilfælde ikke stammer fra en rent speciel Fabrik, der rent ud sagt har Monopol, staar ganske alene om den paagældende Fabrikation, kan Lovforslaget, saaledes som det nu er ændret, og saaledes som det alene kan have Mening under den praktiske Hensyntagen, der maa være under disse Forhold, ikke anvendes. I saa Tilfælde maa efter det samlede Udvalgs Opfattelse den samme Begunstigelse tilbydes samtlige andre Virksomheder i hele den danske Maskinfabrikation. Hvis man vil det, er det selvfølgelig let nok. Saa kan man faa alle Ordre og alle Tilbud ned, i hvert Fald i første Omgang, hvis man blot skyder 2 Kr. til pr. Arbejdsdag for alle Varer, i alle Produktioner, i alle Pag. Men saa maa jeg nævne, at de 3 Millioner eller henholdsvis 6 Millioner, som er stillet til Raadighed, bortset fra alt det andet fuldkommen utopiske i Lovforslaget, jo alene har belyst det fuldkommen latterlige i en saadan Tankegang. Den udbetalte Arbejds-løn i de Virksomheder, der staar under Dansk

Arbejdsgiverforening, er vistnok 500—600 Millioner Kr. — jeg regner efter en gennemsnitlig Arbejds-løn —, og skulde man her tilskyde 2 Kr. pr. Dag, vilde det udgøre lavt regnet 20 pCt. af den samlede Arbejds-løn. Der skulde altsaa et aarligt Statstilskud til af ca. 100 Mill. Kr. for at gøre Produktionen lønnende. Hvis man gaar til saadanne Tal, kan man selvfølgelig faa dette Lovforslag anvendt generelt, og saa kan man selvfølgelig faa en vis Virkning ud deraf, og dog tror jeg, der alligevel vil blive nogen Gnidning hist og her, at det maaske ikke viser sig at være et saa prisværdigt System alligevel. Som sagt, man har været enig om at sige: Hvis Lovforslaget skal anvendes generelt, maa man tilbyde 2 Kr. til samtlige Virksomheder i Branchen, ellers vil det være den daarligt stillede, der faar en Fordel paa Bekostning af den bedre stillede, sundt arbejdende, maaske mere velledede Virksomhed, og alle de Kalamiteter, vi har været enige om at undgaa, vilde herved være til Stede. Jeg tør sige, at hvis man vil gaa den Vej, saa render man Panden mod alle de Mure, som enhver i sin Fantasi kan opstille sig, og vil man bryde med dette Princip, saa vil det føre til fuldkommen vild Forvirring og fuldkommen Præmiering af den mest usunde og ukontrollable Konkurrence, som alene kan være til Skade for Erhvervslevet. Men er der Tale om en specifik Virksomhed, et ganske enestaende Tilfælde, en fuldkommen isoleret Virksomhed, som ingen Konkurrence har, hvor det kun er denne ene Fabrik, der kan levere den paagældende Vare her i Landet, saa opfordrer jeg den højtærede Regering til hurtigst muligt at lade dette Tilfælde gaa gennem Kriseværnsudvalget og lægge det frem for Rigsdagens Erhvervsudvalg, saaledes at vi faar dokumenteret Vilkaarene for den praktiske Anvendelighed af Lovens Principper. (*Erhvervsministeren*: [Stauning]: Lad først Loven blive vedtaget!). Det er underligt, at vi først skal have vedtaget Loven. Vi har ventet paa Eksempler i Kriseværnsudvalget, alle de Eksempler, vi har efterlyst. Nu kommer man altsaa med det første. Men forinden vil man have en Lov vedtaget, der, som jeg lige har sagt, ikke kan anvendes generelt, kun i enkelte Tilfælde, hvor man betydelig lettere kan faa en Løsning ad den Vej, jeg har peget paa.

Jeg skal kun gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Dahlgaard, der talte paa de Radikales Vegne, idet mine Betragtninger overfor ham væsentlig falder sammen med det, jeg har at sige overfor den højtærede Statsminister. Vi ved jo